

at den er gaaet saa højt op med sine Udgifter. Jeg pegede allerede ved Lovforslagets Forelæggelse paa, og jeg tror ogsaa, man fra ærede Taleres Side har erkendt dette, at for en ikke ringe Del, endogsaa for en meget betydelig Del, har Staten selv Ansvar for det, idet en meget stor Del, ja, en ganske overordentlig stor Del, af den forøgede Udgift skyldes Love, som ere vedtagne af Rigsdagen. Derfor har det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) jo i høj Grad Ret, naar han — saaledes forstod jeg ham — mente, at det kunde ikke rigtig nytte at nøjes med at sige til Københavns Kommune: I maa være sparsommelige. Naturligvis er der Omraader, hvor den kan være det, men for en Mængde Omraader kan den ikke være det, fordi de gældende Love, som Kommunen ikke har det i sin Magt at ændre, tvinger den til at give Penge ud, saaledes som det nu sker.

Blandt de enkelte Indvendinger, der ere rettede imod det ene og det andet Punkt i Forslaget, rettede det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) den Indvending mod den foreslaaede Skala for Indkomstskatten, at man med større Rimelighed kunde tænke sig at anvende en lignende Skala som den, der anvendes for Statsskattens Vedkommende. Det skal jeg i og for sig ikke sige noget imod. Jeg anser det ganske vist for et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om det i sig selv er hensigtsmæssigt at gøre Skalaen ens for Stat og Kommune eller ikke, der er noget, som taler for, og noget, som taler imod. Men hvad der forekommer mig afgørende, er, at den Skala, her er foreslaaet, synes mig retfærdigere end den, der nu anvendes for Statsskattens Vedkommende. Hvis der bliver Tale om en almindelig Revision af Skattelovgivningen, hvor man paa een Gang gaar til en Ændring af Statsskatten og Kommuneskatten, og da finder en Skala, som man finder sig tilfreds med, kunde det være rimeligt at tage en saadan ensartet Skala ogsaa her, men saa længe vi staa med den nuværende Statsskatteskala som givet, vil jeg unægtelig foretrække den her foreslaaede. Det synes mig, at den giver jævne Overgange og ogsaa større Retfærdighed, idet det ærede Medlem jo har Ret i, at den rammer de største Skatteydere noget stærkere end den Skala, som anvendes for Statsskattens Vedkommende.

Det ærede Medlem (Bramsen) pegede desuden paa de Afvigelser, som denne Ordning byder, sammenlignet med den

Ordning, som er truffen udenfor København. Det er rigtigt. Udenfor København er Ordningen meget afvigende. Det ærede Medlem var imidlertid paa det rene med, at denne Ordning, som anvendes udenfor København, i Købstæderne, ikke godt kunde anvendes her. Den beror i meget høj Grad paa det rent personlige Skøn om, hvorledes vedkommendes Stilling er. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, erkendte han, at et saadant Skøn i en saa stor Kommune som København vilde være vanskeligt, og at man derfor maatte have noget fastere Regler her. Imidlertid synes det mig, at det ærede Medlem gjorde Afvigelserne mellem den for København foreslaaede Skala og det bestaaende ude i Kommunerne noget større, end de i Virkeligheden ere, at han satte dem i Modsætning paa en Maade, som ikke helt stemmer overens med Virkeligheden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man gennemgaar den Maade, hvorpaa der lignedes omkring i Købstæderne, vil det vise sig, at der alt i alt er en ikke mindre stærkt stigende Skala, vistnok snarere en stærkere stigende Skala, i Købstæderne end den, som her er Tale om. Det kan være forskelligt for de forskellige Indtægtgrupper Vedkommende, fordi paa nogle Punkter bindes man af de givne Regler, men paa andre staar man i Købstæderne med en noget større Frihed og benytter den i betydeligt Omfang. Ja, for Indkomster under 1,000 Kr., hvor det frie Skøn findes — det er noget højere end de 800 Kr., hvormed Skatten overhovedet begynder i København —, har man i Kommunen en vidtgaaende Frihed og benytter den i høj Grad. I adskillige Kommuner er Forholdet det, at for Indtægter paa 700 Kr. har man paa Familier paa 5 Personer et meget lavt Skattebeløb. Det gaar ned til f. Eks. 1 Kr. 88 Øre, og der er andre Beløb paa mellem 2 og 3 Kr.; for de laveste Indtægter gaar man endnu betydeligt længere ned. I adskillige Kommuner paa Landet er Minimum sat ganske overordentlig lavt, i mange Købstæder er den ved Vedtægt sat til omkring 2 Kr. Ser man paa, hvorledes Forholdet er med Hensyn til de større Indtægter i Købstæderne og i København, vil det vise sig f. Eks. med en Indtægt paa 7,000 Kr., at en saadan Indtægt for Københavns Vedkommende vil komme til at svare 205 Kr., medens den ude i Provinsbyerne, naar man tager de Tilfælde, hvor det gælder en Person alene, paa de Steder, hvor det er mindst, vil komme til